

15 ianuarie – 21 ianuarie

Isus, Fratele nostru

Textul de memorat: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14)

Evrei 1 vorbește despre Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, Cel care este stăpân peste îngerii, „ogindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). În Evrei 2, Isus este Fiul omului, care S-a coborât mai jos decât îngerii și a luat asupra Sa natura umană cu slăbiciunile ei, chiar până la moarte (Evrei 2:7).

În Evrei 1, Dumnezeu spune despre Isus: „Tu ești Fiul Meu” (Evrei 1:5). În Evrei 2, Isus se referă la copiii lui Dumnezeu de pe pământ ca fiind „frații” Lui (Evrei 2:12).

În Evrei 1, Tatăl declară suveranitatea divină a Fiului (Evrei 1:8-12). În Evrei 2, Fiul Își afirmă devotamentul față de Tatăl (Evrei 2:13).

În Evrei 1, Isus este Domnul divin, Creatorul, Susținătorul și Suveranul. În Evrei 2, Isus este Marele-Preot omenesc, plin de îndurare și vrednic de încredere.

Pe scurt, descrierea lui Isus ca un frate milos și demn de încredere se regăsește în descrierea Fiului ca fiind manifestarea supremă a veșnicului Dumnezeu Creator (Evrei 1:1-4).

Duminică, 16 ianuarie – Fratele, ca Răscumpărător

1. Cine putea să-l răscumpere pe cel care își pierdea proprietatea sau libertatea din cauza sărăciei? Leviticul 25:25-27,47-49

Atunci când un om era atât de sărac încât să fie nevoit să-și vândă moșia - sau chiar pe sine - ca să supraviețuiască, legea lui Moise prevedea ca el să își primească proprietatea sau libertatea înapoi la fiecare cincizeci de ani, în anul jubiliar. Anul jubiliar era un an sabatic „mare”, în care datoriile erau iertate, proprietățile erau revendicate și eliberarea era proclamată în dreptul celor care ajunseseră robi.

Totuși, cincizeci de ani constituiau un timp lung de așteptare. De aceea, legea lui Moise mai prevedea și că ruda cea mai apropiată putea să plătească partea datorată de cel sărac și să-l răscumpere mai devreme.

Ruda cea mai apropiată era și persoana care garanta că se va face dreptate în cazul unei crime. Ea era răzbnătorul sângelui care avea să-l urmărească pe ucigașul celui din aceeași familie și să-l pedepsească (Numeri 35:9-15).

2. Cum ne descrie pasajul următor pe noi și pe Isus? Evrei 2:14-16

Pasajul acesta ne descrie ca fiind robii Diavolului, dar Isus este Răscumpărătorul nostru. Când Adam a păcătuit, oamenii au ajuns sub puterea lui Satana. Drept urmare, nu am mai avut putere să rezistăm păcatului (Romani 7:14-24). Mai rău, exista o pedeapsă cu moartea pe care păcatul o impunea și pe care noi nu o puteam achita (Romani 6:23). Așadar, situația noastră părea deznădăjduită.

Dar Isus a luat asupra Lui natura umană și a devenit om în carne și oase, ca noi. El S-a făcut ruda noastră cea mai apropiată și ne-a răscumpărat. Nu I-a fost rușine să ne numească „frați” (Evrei 2:11).

În mod paradoxal, prin faptul că a luat asupra Sa natura noastră și ne-a răscumpărat, Isus ne-a descoperit și natura Lui divină. În Vechiul Testament, adevăratul răscumpărător al lui Israel, ruda cea mai apropiată, este Iehova (de exemplu, Psalmii 19:14; Isaia 41:14; 43:14; 44:22; Ieremia 31:11; Osea 13:14).

Care sunt acele căi prin care poți experimenta și mai profund faptul că Isus îți este aproape? De ce experiența aceasta este importantă pentru credința ta?

Luni, 17 ianuarie – Nu I-a fost rușine să ne numească frații Lui

Cartea Evrei ne spune că lui Isus nu I-a fost rușine să ne numească frați (Evrei 2:11). Deși este una cu Dumnezeu, Isus ne-a acceptat ca parte din familia Sa. Această solidaritate contrastează cu rușinea publică pe care destinatarii epistolei lui Pavel au suferit-o în comunitățile lor (Evrei 10:33).

3. În ce fel deciziile lui Moise exemplifică ce a făcut Isus pentru noi? Evrei 11:24-26

Ți-ai imaginat ce a însemnat pentru Moise să fie numit „fiul fiicei lui Faraon”? El era o figură puternică în cel mai puternic imperiu al vremii. A avut parte de cea mai înaltă pregătire civilă și militară și a devenit un personaj remarcabil. Ștefan a spus că Moise era „puternic în cuvinte și în fapte” (Faptele 7:22). Și Ellen G. White a spus despre el că „a câștigat favoarea ostirii Egiptului” și că Faraonul „luase hotărârea să facă din nepotul adoptiv urmașul său la tron” (vezi *Patriarhi și profeți*, p. 245). Cu toate acestea, Moise a renunțat la toate aceste privilegii când a ales să se identifice cu israeliții, un popor de sclavi fără educație și fără putere.

4. Ce cere Dumnezeu de la noi? Matei 10:32,33; 2 Timotei 1:8,12; Evrei 13:12-15

O parte a problemei pe care credincioșii evrei o aveau era că mulți începuseră să se rușineze de Isus, după ce au fost persecutați și repudiați. Prin acțiunile lor, unii erau în pericolul de a-L da pe Isus „să fie batjocorit”, în loc să-L onoreze (Evrei 6:6). Astfel, Pavel îi îndeamnă constant pe evreii cărora le-a scris să rămână „tari în mărturisirea” credinței lor (Evrei 4:14; 10:23).

Dumnezeu vrea ca noi să-L recunoaștem pe Isus ca Dumnezeu și ca Frate. Ca Mântuitor al nostru, Isus ne-a plătit datoria; ca Frate al nostru, Isus ne-a arătat cum trebuie să trăim ca să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi Născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29).

Gândește-te la hotărârea pe care Isus a trebuit să o ia ca să ne accepte ca „frați”. De ce gestul Lui a însemnat o coborâre mai mare decât ce a făcut Moise și ce ne învață aceasta despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi?

Marti, 18 ianuarie – Om ca noi, părtaș sângelui și cărnii

Cartea Evrei ne spune că Isus a luat asupra Sa natura umană ca să poată fi reprezentantul nostru și să moară pentru noi (Evrei 2:9; 14-16; 10:5-10). Aceasta este temelia planului de mântuire și singura noastră speranță pentru viața veșnică.

5. La ce slăbiciuni ale naturii umane se referă expresia „carnea și sângele” din pasajele următoare? Matei 16:17; 1 Corinteni 15:50; Efeseni 6:12

Expresia „carne și sânge” subliniază fragilitatea naturii umane, slăbiciunea ei, incapacitatea de a înțelege (Matei 16:17) și faptul că este supusă morții (1 Corinteni 15:50). Epistola către evrei ne spune că Isus a fost făcut asemenea fraților Lui „în toate lucrurile” (Evrei 2:17), ceea ce înseamnă că El a devenit om pe deplin. Isus nu doar „a arătat” ca un om sau „a părut” să fie om, ci a fost cu adevărat om, cu adevărat unul de-ai noștri. El a luat asupra Lui toate limitările specifice umane și a fost supus legilor eredității.

Dar tot epistola mai spune și că Isus a fost diferit de noi *în ce privește* păcatul. În primul rând, El nu a comis niciun păcat (Evrei 4:15). El a fost sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși (Evrei 7:26). Toți am păcătuit și avem înclinații rele. Robia păcatului începe chiar din străfundul naturii noastre. Noi

suntem pământești, vânduți robi păcatului (Romani 7:14; vezi și Romani 7:15-20). De multe ori, mândria și alte motivații păcătoase pătează până și cele mai bune fapte ale noastre. Dar natura umană a Domnului Hristos nu a fost afectată de păcat. Ea rămâne pentru noi o taină. Nu o putem compara cu a niciunui alt om, deoarece Biblia spune că Isus a fost unic, *monogenes*, „Singurul de acest fel” (vezi Ioan 1:18). Trebuia să fie așa. Dacă Isus ar fi fost „pământesc, vânduț rob păcatului” ca noi, și El ar fi avut nevoie de un Mântuitor. În schimb, El a venit ca Mântuitor și S-a dat pe Sine ca „jertfă fără pată lui Dumnezeu” pentru noi (Evrei 7:26-28; 9:14).

Apoi, Isus a nimicit puterea Diavolului murind ca jertfă fără păcat pentru păcatele noastre și făcând astfel posibile iertarea și împăcarea noastră cu Dumnezeu (Evrei 2:14-17). De asemenea, Isus a frânt puterea păcatului oferindu-ne puterea de a trăi o viață curată în virtutea împlinirii promisiunii Sale de a scrie Legea în inimile noastre (Evrei 8:10).

Dacă avem fĂgĂduința biruinței prin Isus, de ce atĂt de mulți dintre noi încă ne luptăm cu păcatul? Unde greșim și, mai important, cum putem să trăim potrivit cu înalta chemare pe care o avem în Hristos?

Miercuri, 19 ianuarie – A fost făcut desăvârșit prin suferință

6. Ce rol a avut suferința în viața lui Isus?; Evrei 2:10,17,18; Evrei 5:8,9

Apostolul ne spune că Isus a fost făcut desăvârșit prin suferință. Gândul acesta este surprinzător. Pavel afirmă că Isus este „strălucirea Slavei Sale și întipărirea naturii Lui” (Evrei 1:3, NTR) și că este fără păcat, fără pată, fără prihană și sfânt (Evrei 4:15; 7:26-28; 9:14; 10:5-10). Isus nu a trebuit să biruiască niciun fel de imperfecțiune morală. El a fost desăvârșit din punct de vedere moral, etc. Dar în Evrei ni se spune că Isus a trecut printr-un proces de „desăvârșire” care L-a înzestrat cu mijloacele necesare ca să fie Mântuitorul nostru.

1. Isus a fost făcut „desăvârșit” prin suferință ca să devină Căpetenia mântuirii noastre (Evrei 2:10). El a trebuit să moară pe cruce ca jertfă pentru ca Tatăl să dispună de mijloacele legale pentru a ne mântui. Isus a fost jertfa desăvârșită, singura jertfă perfectă. În calitate de Dumnezeu, Isus putea să ne judece, dar, datorită sacrificiului Său, El ne poate și mântui.

2. Isus a învățat ascultarea prin suferință (Evrei 5:8). Ascultarea a fost necesară din două motive. În primul rând, ea a făcut ca jertfa Lui să fie acceptată (Evrei 9:14; 10:5-10). În al doilea rând, suferințele Sale I-au permis să devină modelul nostru (Evrei 5:9). Isus „a învățat” să se supună pentru că nu a mai experimentat acest lucru niciodată înainte. În calitate de Dumnezeu, cui trebuia El să Se supună? Ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu și una cu Dumnezeu, I se dădea ascultare pentru că era conducătorul universului. Prin urmare, Isus nu a progresat de la neascultare la ascultare, ci de la suveranitate și conducere la supunere și ascultare. Fiul cel înălțat al lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, cel supus.

3. Faptul că Isus a îndurat ispita și a ieșit biruitor I-a dat posibilitatea să fie un Mare-Preot milos și vrednic de încredere (Evrei 2:17,18). Suferințele nu L-au făcut pe Isus mai milos. Dimpotrivă, datorită milei Sale a murit de bunăvoie pe cruce pentru a ne salva, ca să începem cu începutul (Evrei 10:5-10; compară cu Romani 5:7,8). Totuși, realitatea dragostei frățești a lui Isus a fost realmente manifestată și descoperită.

Dacă Isus cel fără păcat a suferit, cu siguranță și noi, păcătoșii, vom suferi. Cum putem învăța să suportăm tragediile vieții și, în același timp, să primim speranță și asigurare din partea Domnului, care ne-a arătat dragostea Lui prin nenumărate manifestări pline de putere?

Joi, 20 ianuarie – Fratele nostru, ca Model

Un alt motiv pentru care Isus a luat asupra Sa natura umană și a trăit printre noi a fost ca El să poată fi Modelul nostru, singurul care putea să ne arate prin exemplul Său cum să trăim curat înaintea lui Dumnezeu.

7. Potrivit apostolului, cum ar trebui să se desfășoare alergarea noastră în cursa care se numește „viața creștină”? Evrei 12:1-4

În pasajul de mai sus, Isus reprezintă punctul culminant al unei lungi liste de personaje pe care apostolul le oferă ca exemple de credință. Aici, Isus este numit „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Noua traducere a Bibliei în limba română (NTR) și numeroase alte versiuni (KJV, NKJV) traduc acest verset astfel: „Cel Care inițiază și desăvârșește credința”. Termenul grecesc *archegos*, care în versiunea Cornilescu este tradus „Căpetenia”, înseamnă, literal: „Autorul”, „Întemeietorul”, „Deschizătorul de drumuri”. De fapt, în Evrei 6:20 Isus este numit „înainte-mergător”. Cuvântul tradus în versiunea Cornilescu „Desăvârșirea” înseamnă, de fapt, „Cel care duce la desăvârșire”, transmițând ideea că Isus începe și desăvârșește în noi credința. Așadar, credința noastră nu trebuie să rămână la nivelul de început, ci trebuie să crească spre desăvârșire. Mai mult decât atât, Isus a manifestat credința în Dumnezeu în forma ei cea mai pură. Astfel, El pune viața Lui de ascultare desăvârșită în dreptul ascultării noastre imperfecte; pune credința Lui perfectă în dreptul credinței noastre imperfecte.

În Evrei 2:13 se spune: „Și iarăși: «Îmi voi pune încrederea în El». Și în alt loc: «Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!»”. Practic, aici se spune că Isus și-a pus încrederea în Dumnezeu. Referința aceasta face aluzie la Isaia 8:17,18. Isaia a rostit aceste cuvinte pe fondul unei teribile amenințări a invaziei din Israelul de Nord și din Siria (Isaia 7:1,2). Credința lui a fost în contrast cu lipsa de credință a împăratului Ahaz (2 Împărați 16:5-18). Dumnezeu îl îndemnase pe Ahaz să se încreadă în El și să ceară un semn că îl va elibera (Isaia 7:1-11). El îi promisese deja lui Ahaz, ca fiu al lui David, că îl va ocroti ca pe fiul Lui. Acum, Dumnezeu S-a oferit să îi confirme promisiunea cu un semn. Dar Ahaz a refuzat să ceară un semn; în schimb, a trimis mesageri la Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, cu mesajul: „Eu sunt robul tău” (2 Împărți 16:7). Ce trist! Ahaz a preferat să fie „fiul” lui Tiglat-Pileser decât să fie fiul lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, Isus și-a pus încrederea în promisiunea lui Dumnezeu că îi va pune pe vrăjmașii Săi sub picioare (Evrei 1:13; 10:12,13). Dumnezeu ne-a promis același lucru și noi trebuie să credem în El, cum a făcut Isus (Romani 16:20).

Vineri, 21 ianuarie – Un gând de încheiere

Evrei 2:13 conține cuvintele lui Isus pe care I le adresează Tatălui în legătură cu frații Săi: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” Patrick Gray sugerează că Isus este descris aici ca fiind protectorul fraților Săi. Sistemul roman de *tutela impuberum* (tutela copiilor) stabilea că, la moartea tatălui copiilor, „un tutore, adesea un frate mai mare, prelua responsabilitatea de a avea grijă de copiii minori și de moștenirea lor până ce aceștia ajungeau la vârsta maturității, accentuând astfel datoria firească a fratelui mai mare de a avea grijă de frații mai mici.” - *Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition* p. 126. Acest lucru explică de ce cartea Evrei se referă la noi ca fiind atât frații lui Isus, cât și copiii Lui. Ca Frate al nostru mai mare, Isus este tutorele și apărătorul nostru.

„În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o pildă desăvârșită de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. Cel Preaînalt nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. «El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreπți și peste cei nedreπți» (Matei 5:45). Dumnezeu a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să-i învețe pe alții ce înseamnă să slujească.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 649.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Apocalipsa 18 - Geneza 2

1. Cine au fost aruncați de vii în iazul de foc?
2. Asupra cui a doua moarte nu are nicio putere?
3. Cine ocupă primele trei poziții în lista celor nemântuiți din Apocalipsa 21?
4. Cum a numit Dumnezeu lumina?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Lucrarea pentru catolici”

5. Care este calea cea mai bună pentru a demasca ideile false?